

6. Wowčeńska pěseň.*)

Hdyž ja měrnje wotpoč'ju
 Pola mojoh' stadła tu,
 Moch tón je mi mjebke poslešćo
 Kajke je to moje zbožičko!
 Ja so z burom njeměnjam,
 Ničo druhe nježadám.

Hdyž ja widžu jutničku,
 Trubju moju pišćačku,
 Hwizdam wowcki wšitke w hromadu,
 Čěrju pěknje ze psom na pastwu.
 To je moja wjesołosć,
 Při tym khwalu Boha dosć.

Hdyž pak je te připołdnjo,
 Wšitko k jědži hotowo,
 Wotpočuje stadło w hajiku
 K wokřeću ma swoju připrawu,
 W khlódku sedža jěm swój khlěb,
 Tón mi słodži hako měd.

Hdyž tón wječor blizko jo,
 A te slónčko zašlo žno,
 Z čicha spěwa mi tón sołobik,
 Lesnje źorli rěčny kužolik.
 Byrnje swět mi wšitko wzał,
 Wowčeń bych ja zawostał.

7. Reja bjez kónca.**)

(Přirun. Smol. č. 126.)

Past'rjec holec a holca ::	Što budže potom činić?
Lisćo hrabataj. ::	Pšeńca budže so syć.
Što dha je z lisćom činić?	Što budže potom činić?
Hnój budže so džělać.	Domoj budže so wozyć.
Što budže potom činić?	Što budže potom činić?
Na polo budže so wozyć.	Tykaucy budža so pjec.

*) Tale pěseň je so prjedy ze wšelakimi variantami spěwała, z přeměnenjom wšelakich slowow; ja podawam rythmiski text. Najskerje je ta pěseň wot Bosćana Wićaza z Prawoćic, kotryž drje je tola wjacj pěsni a spěwow wudźělał, hdyž sebi na titulu swojeho „ptačeho kwasa“ mjeno „serbskim mlodym ludžom jara derje znajomneho“ dawa. Wot njeho je hišće, kaž mój rukopis praji, pěseň ze spočatkem: Wićaz džěše hriby prosyć. Štó móže ju nam zdźělić?

***) Spěwa so džěcom hišće wobšěrnišo.